

Sygn. akt IV CSK 273/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa Samodzielnego Publicznego Specjalistycznego
Zakładu Opieki Zdrowotnej w L.
przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia w W.
[...] Oddziałowi Wojewódzkiemu w [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 16 maja 2012 r. oddalił powództwo Samodzielnego Publicznego Specjalistycznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w L. skierowane przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia – [...] Oddziałowi Wojewódzkiemu w [...] (NFZ) o zapłatę kwoty 980 769,94 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa i kosztami procesu tytułem równowartości kwot wypłaconych przez powoda pracownikom w okresie od 1 stycznia 2006 r. do 30 czerwca 2006 r. wraz ze składkami przekazanymi ZUS, w wyniku realizacji podwyżek przewidzianych w art. 4a ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. z 1995 r., Nr 1, poz. 2 ze zm.). Sąd powołał się na uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2006 r. (III CZP 130/05) i wskazał, że art. 4a powołanej ustawy obowiązywał tylko w latach 2001 i 2002, po tym terminie mechanizm ustawowej ingerencji w wysokość wynagrodzeń pracowników samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej nie miał zastosowania. Wynagrodzenia mogły być wówczas zmniejszone w wyniku wypowiedzenia.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 17 października 2012 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sadu Okręgowego. Podzielił ustalenia faktyczne i wnioski prawne tego Sądu oraz przeanalizował orzeczenia Sądu Najwyższego przywołane przez powoda apelacji, nie znajdując w nich argumentów na rzecz stanowiska o zasadności dochodzonego roszczenia.

W skardze kasacyjnej, opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 4a ust. 1 i ust. 2 wyżej powołanej ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. oraz art. 56 k.c. poprzez przyjęcie, że nie mogą one stanowić podstawy roszczeń powoda o zwrot kosztów zwiększonego na tej podstawie wynagrodzenia pracowników za czas po 31 grudnia 2002 r., skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu

postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania. Skarżący uzasadnił potrzebę przyjęcia jego skargi do rozpoznania wystąpieniem przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. to znaczy ujawnieniem się w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebą wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie. Dostrzeżone zagadnienie powód ujął w formie pytania, czy art. 4a ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. w zw. z art. 56 k.c. może stanowić podstawę roszczenia samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w stosunku do Narodowego Funduszu Zdrowia o zwrot kosztów zwiększonego wynagrodzenia należnego pracownikom po 31 grudnia 2002 r. Powołany art. 4a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. należy – zdaniem powoda – poddać także procesowi wykładni, gdyż wywołuje on w orzecznictwie sądów poważne rozbieżności, których przykładem jest odmienna interpretacja tego przepisu w uchwałach Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2004 r. (I PZP 8/2004, OSNP 2005/8/105) i z dnia 6 września 2006 r. (III PZP 5/2006, OSNP 2007/11-12/150) oraz w wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] w niniejszej sprawie.

Zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem nowym, dotychczas nie rozwiązany w orzecznictwie (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, BSN 2009/4/48). Tymczasem problem przedstawiony przez powoda nie spełnia powyższych wymagań. Przede wszystkim nie jest to zagadnienie nowe lecz wielokrotnie już rozważane w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Podsumowanie stanowiska tego Sądu w omawianej kwestii ujęte zostało w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 stycznia 2008 r. (V CSK 257/07, nie publ. poza bazą Lex nr 515709). Wynika z niego ugruntowany pogląd, że art. 4a ustawy

z dnia 16 grudnia 1994 r. dotyczył kształtowania wynagrodzeń w samodzielnych publicznych zakładach opieki zdrowotnej tylko w latach 2001 (art. 4a ust. 1) i 2002 (art. 4a ust. 2), nie może więc być stosowany do oceny skutków wzrostu wynagrodzeń w tych zakładach w kolejnych latach. Przepis ten w związku z postanowieniem art. 56 k.c., stanowił ustawowe uzupełnienie treści zobowiązania jakie łączyło zakład opieki zdrowotnej z poprzednikiem pozwanego w latach 2001 i 2002 i uzasadniał roszczenie o zasądzenie zaległego świadczenia z umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej obowiązujących w latach 2001 - 2002, nie rodził natomiast roszczeń w wyrównanie szkody spowodowanej brakiem dostatecznych środków na świadczone usługi medyczne w okresie późniejszym.

Nie zachodzi też niespójność orzecznictwa pomiędzy powołanymi przez skarżącego judykatami wydanymi w sprawach pracowniczych a stanowiskiem zajmowanym przez Sąd Apelacyjny w kwestii roszczeń samodzielnego zakładu opieki zdrowotnej do Narodowego Funduszu Zdrowia o zwrot kosztów trwałych konsekwencji dokonanych ustawowo podwyżek płac. Powoływane orzeczenia Izby Pracy Sądu Najwyższego odnoszą się do skutków spowodowanych działaniem art. 4 a ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. w zakresie indywidualnych wynagrodzeń pracowniczych, natomiast poglądy wyrażone przez Sąd Apelacyjny w [...] a także stanowisko wynikające z wyżej wskazanego orzecznictwa cytowanego w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 stycznia 2008 r. odnoszą się do możliwości dochodzenia od Narodowego Funduszu Zdrowia równowartości podwyżki wynagrodzeń w czasie, kiedy poziom wynagrodzeń był już ustalony i stanowił element kosztów ponoszonych przez zakład opieki zdrowotnej, znanych i uwzględnianych w negocjacjach umów o świadczenie usług medycznych w kolejnych latach.

Nie zachodzą zatem przesłanki, którymi skarżący uzasadnił potrzebę rozpatrzenia jego skargi.

Okoliczności sprawy nie wskazują także, aby zachodziły inne podstawy przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia.

aw

jw